

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/27/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6716201305
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6716201305.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov JUDr. Janky Benkovičovej a Mgr. Martina Štubniaka, v spore žalobcu C. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom B., G. X, práv. zastúpeného Ondrejka & Partners, s. r. o., advokátska kancelária, so sídlom Zvolen, J. Kozáčka 5, IČO: 47 235 985, proti žalovanému Mestské lesy, s. r. o., so sídlom Krupina, Priemyselná 969/14, IČO: 31 616 798, práv. zastúpenému JUDr. Ľubomírom Hlbočanom, advokátom, so sídlom Bratislava Advokátska kancelária, Vajnorská 20, o vypratanie nehnuteľností a zaplatenie sumy 10.447,05 Eur s prísl. a o vzájomnej žalobe žalovaného o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 18C/26/2016-251 zo dňa 20. 11. 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu vo výroku II., vo výroku III. a vo výroku IV. **p o t v r d z u j e.**

II. Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd (ďalej tiež „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvostupňový súd“) rozhodol tak, že:

„I/ Konanie sa v časti žaloby o:

- pôvodný výrok I/ „o vypratanie pozemkov parcela registra E, parc. číslo XXXX, trvalé trávne porasty o výmere 1261 m² a pozemok parcela registra E, parc. číslo XXXX/X, orná pôda o výmere 2124 m² a odstránenie čiernych stavieb“,

- v pôvodnom výroku II/ v časti prevyšujúcej sumu 10.447,05 € spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne od 27. 01. 2019 do zaplatenia,

- pôvodný výrok č. III/ - „ Žalovaný v prípade neodovzdania uvedených pozemkov po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku do súdom určeného termínu vlastníčkovi, je žalovaný po tomto termíne povinný platiť žalobcovi za užívanie uvedených pozemkov trhovú cenu za nájom, vzhľadom k tomu, že žalovaný nižšie uvedené pozemky využíva na podnikateľské - obchodné účely vo výške: 0,25 Eur za m² mesačne čo predstavuje mesačné nájomné 3385m² x 0,25 Eur = 846,25 Eur,

čo predstavuje ročné nájomné 846,25 Eur x 12 = 10.155,00 Eur,

čo predstavuje denné nájomné 10.155,00 Eur : 365 dní = 27,82 Eur,

až do dňa úplného vypratania pozemkov, ako aj úroky z omeškania vo výške 5 %.

z a s t a v u j e .

II/ Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi sumu 10.447,05 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 10.447,05 Eur od 27. 01. 2019 do zaplatenia, to všetko v lehote do 3 (troch) dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III/ Protižaloba žalovaného o určenie, že žalobca nie je vlastníkom nehnuteľnosti KN reg. E, parc. číslo XXXX, trvalé trávnaté porasty o výmere 1261 m² a parc. č. XXXX/X, orná pôda o výmere 2124 m², zapísaných na LV č. XXXX OÚ F., katastrálny odbor v k. ú. F., okres F., obec B. s a z a m i e t a.
IV/ Žiadna zo strán n e m á právo na náhradu trov konania.“

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca podal na m súde žalobu, ktorou sa domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť vypratáť a odstrániť čierne stavby - pozemky parc. registra „E“, parc. č. XXXX a parc. č. XXXX/X, ďalej žiadal zaplatiť za užívanie týchto pozemkov náhradu škody vo výške 0,25 Eur za m², čo predstavuje mesačné nájomné 846,25 Eur až do úplného vypratania pozemkov spolu s úrokom 8 %. Na výzvu súdu žalobca upresnil žalobu v II. výroku, kedy žiadal priznať mesačné nájomné vo výške 846,25 Eur od 26. 07. 2015, od kedy je vlastníkom uvedených pozemkov až do úplného vypratania pozemkov spolu s úrokom vo výške 8 % ročne od 26. 07. 2015 až do vypratania pozemkov. Žalobu žalobca odôvodnil tým, že ako vlastníkom pozemkov zapísaných na LV č. XXXX (podaním čl. 48 opravil zrejmu nesprávnosť LV č. XXXX), ktorých vypratania sa domáha, a ktorých vlastníkom sa stal 26. 07. 2015, žiadal od žalovaného, ktorý na týchto pozemkoch zriadil nezákonne a bez právneho titulu expedičný sklad dreva a využíva ho na obchodno-podnikateľské účely, aby predmetné nehnuteľnosti vypratáť. Žalovaný tak neučinil napriek výzve Listom zo dňa 09. 09. 2015. Na využívanie predmetných pozemkov nemá žalovaný žiaden právny nárok a neoprávnené zasahuje do vlastníckych práv žalobcu. Tým je celkom zjavne založená skutková podstata bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods.2 Občianskeho zákonníka, t. j. bezdôvodným obohatením získaný majetkový prospech plnením bez právneho dôvodu. Okrem toho žalovaný neužíva pozemky v súlade s platnou právnou úpravou SR aj s poukazom na zákon č. 220/2004 Z. z. Preto žiadal, aby súd vydal rozsudok o vypratání pozemkov a náhrade škody od nadobudnutia vlastníctva žalobcu, t. j. od 26. 07. 2015.

3. Pred začatím predbežného pojednania sporu nariadené súdom na deň 17. 04. 2018 vtedajšia zástupkyňa žalobcu doručila súdu úpravu žaloby zo dňa 16. 04. 2018, na základe ktorej žalobca žiadal okrem vypratania nehnuteľností vo výroku 1., vo výroku 2. vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie 9,39 Eur denne od 27. 07. 2015 až do dňa vynesenia rozsudku spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne do zaplataenia. Ďalej bol rozšírený nárok žalobcu o zaplataenie trhovej sumy za nájom a to 846,25 Eur v prípade, že po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku žalovaný pozemky neodovzdá žalobcovi a to až do úplného vypratania pozemkov spolu s úrokom z omeškania 5 %. Uznesením zo dňa 13. 08. 2018 súd pripustil navrhovanú zmenu žaloby vo výroku 2. a 3. Ako dôvod navrhovanej zmeny žalobca v písomnom vyjadrení zo dňa 16. 04. 2018 uviedol, že v obdobnej veci bolo vydané rozhodnuté tunajším súdom sp. zn. 14C/391/2015 dňa 23. 01. 2018, z ktorého žalobca vychádzal pri úprave petitu výšky bezdôvodného obohatenia. Keďže sa žalobou domáha vydania bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemkov bez právneho dôvodu odo dňa 27. 07. 2015 až do vyhlásenia rozsudku. Zároveň si k istine žalobca uplatnil aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne.

4. Žalovaný požadoval žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Namietal, že žaloba obsahuje viacero nepresností, medzi ktoré patrí aj označenie žalovaného v rozpore so zápisom v obchodnom registri, nesprávne uvedené číslo LV a poukázal na petit žaloby, ktorý je nejasný a nepresný. Žalovaný tiež uviedol, že od roku 1948 až doposiaľ predmetné pozemky neboli fakticky využívané ako poľnohospodárske pozemky, to znamená, že poukaz na zákon o ochrane a využívaní poľnohospodárskej pôdy nie je na mieste. Žalovaný nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX pre kat. úz. F. dobromyseľne užíval od svojho vzniku, t. j. od roku 1994 - viac ako 22 rokov, a to bez toho, aby počas celej doby niekedy niekomu platil akúkoľvek náhradu, alebo že by tušil, že by mal náhradu niekomu platiť. Podľa žalovanému dostupných informácií, predmetné pozemky od roku 1948 užívali Stredoslovenské štátne lesy Banská Bystrica, resp. ich právny predchodca, ktorý na pozemkoch vybudoval svoj expedičný sklad. Mesto Krupina v roku 1993 požiadalo Stredoslovenské lesy, štátny podnik o vydanie lesných pozemkov vo vlastníctve mesta a na ich obhospodarovanie si založilo spoločnosť žalovaného. Vtedajší štátny podnik odovzdal Mestu Krupina okrem lesných pozemkov aj vybudované expedičné sklady, t. j. aj sklad postavený na pozemku, ktorý je vedený ako vlastníctvo žalobcu. Žalobca ani jeho právny predchodca do roku 2014 voči užívaniu sa neohradil, žiadnu náhradu nepožadoval, to znamená, že žalovaný, ktorý od roku 1994 v dobrej viere užíval pozemky, právo na ich bezodplatné užívanie vydržal. K rozšírenej žalobe sa žalovaný vyjadril a navrhol, aby súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. V ďalšom výroku navrhol, aby súd určil, že žalobca nie je vlastníkom nehnuteľností, ku ktorým sa domáha práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Je v právnom záujme žalovaného vysloviť, že žalobca nie je

vlastníkom nehnuteľností, pretože naliehavý právny záujem žalovaného je daný tým, že práve žalovaný od roku 1993 nerušene užíval predmetné nehnuteľnosti, ktoré predtým užívali Stredoslovenské štátne lesy, š. p. Žalovaný tvrdil, že neboli splnené podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním podľa § 130 a § 134 Občianskeho zákonníka u právnych predchodcov žalobcu.

5. K vzájomnej žalobe sa vyjadril žalobca, ktorý mal za to, že žalovaný nemá naliehavý právny záujem na požadovanom určení, to znamená, že nemá aktívnu legitimáciu na podanie takejto žaloby. Pokiaľ žalovaný namietal vlastnícke právo právnych predchodcov žalobcu, týmito námietkami sa zaoberal Okresný súd Zvolen v konaní sp. zn. 14C/391/2015, ktoré námietky boli súdom posúdené prejudiciálne ako nedôvodné. Okrem toho si žalovaný vo svojich podaniach sám protirečí, keď jednak žiada, aby súd rozhodol o protižalobe, a zároveň žiada, aby súd uvedenú okolnosť posúdil prejudiciálne. V predchádzajúcom súdnom konaní právne predchodkyne žalobcu (Y. C. a C. C.) preukázali svoje vlastnícke právo, žalovaný doposiaľ nedoložil žiaden dôkaz, na základe akých skutočností on užíva dotknuté nehnuteľnosti, napriek tomu ich naďalej užíva bez právneho dôvodu a dopúšťa sa tak bezdôvodného obohatenia, ako to bolo voči právnym predchodcom žalobcu, tak aj voči žalobcovi. Žalobca mal zato, že žalovaný nemá naliehavý právny záujem na požadovanom určení, pretože negatívne určujúci petit nemôže byť spôsobilý zlepšiť právne postavenie žalovaného a teda ani odstrániť neistotu v danom právnom vzťahu. Žalovaný svoje vlastnícke, resp. užívacie právo nepreukazuje žiadnym nadobúdacím titulom a doposiaľ nikdy nebol sám výslovne zapísaný ako vlastníak sporných nehnuteľností. Tvrdenia žalovaného, že by žalobca alebo jeho právny predchodca nenadobudol vlastnícke právo, nie je pravdivé, zo vzájomnej žaloby ani nevyplýva, kto by mal byť vlastníkom dotknutých nehnuteľností. Preto žiadal vzájomnú žalobu žalovaného zamietnuť.

6. Podaním doručeným prvostupňovému súdu 26. 02. 2019 sa žalobca rozhodol vziať žalobu čiastočne späť a to vo výroku 1. o vypratanie nehnuteľností a vo výroku 3. o platenie nájomného do budúca po právoplatnosti rozsudku. V časti, v ktorej žiadal vydanie bezdôvodného obohatenia poukázal na to, že žalovaný bol vyzvaný Listom zo dňa 07. 01. 2019 na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 27. 07. 2015 do 31. 12. 2018 v celkovej výške 10.447,05 Eur, pričom pri vyčíslení výšky bezdôvodného obohatenia vychádzal z vypracovaného znaleckého posudku A. Z. č. 105/2019 v súdnom konaní sp. zn. 14C/391/2015. Podľa znaleckého posudku bola určená odplata (nájomné) za predmetné pozemky vo výške 1,013 Eur/m²/rok, čo činí 3.429,- Eur (1,013 € x 3385 m²). Na rok 2015 (od 27. 07. do 31. 12.) pripadá suma 160,05 Eur, za roky 2016, 2017 a 2018 3 x po 3.429,- Eur. Žalovaný výzvu prevzal 16. 01. 2019 a 10-dňová lehota určená žalobcom na zaplatenie bezdôvodného obohatenia uplynula 26. 01. 2019. Žalovaný dlh nezaplatil, čím sa dostal do omeškania so zaplatením, preto žalobca žiada úhradu úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne od 27. 01. 2019. Keďže v pôvodnej žalobe v časti bezdôvodného obohatenia žiadal o určenie do rozhodnutia súdu, sa rozhodol upraviť svoj nárok v termíne do 31. 12. 2018 a navrhol pripustiť zmenu žaloby tak, že žalovaný bude zaviazaný na zaplatenie sumy 10.447,05 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 27. 01. 2019 do zaplatenia.

7. Na základe čiastočného späťvzatia žaloby prvostupňový súd konanie v navrhovanej časti zastavil uznesením zo dňa 04. 03. 2019. Na odvolanie žalobcu bolo Krajským súdom Banská Bystrica uznesením sp. zn. 12Co/111/2019 zo dňa 23. 09. 2019 uznesenie prvoinštančného súdu zrušené a vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s pokynom, aby súd o čiastočnom späťvzati žaloby rozhodol v rozhodnutí vo veci samej.

8. Žalovaný k procesnému postupu súdu uviedol, že podľa jeho názoru písomným podaním zo dňa 22. 02. 2019 žalobca oproti pôvodnej žalobe uplatnil iný nárok a až podaním zo dňa 22. 02. 2019 sa uplatnená suma 10.447,05 Eur stala predmetom konania. Túto sumu si žalobca uplatnil na súde po uplynutí 2-ročnej premlčacej lehoty, jedná sa o uplatnenie nového nároku, ktorý nebol predmetom tohto konania. Z takto uplatneného nároku musí súd vyrubiť súdny poplatok zo žalovanej sumy a má rozhodnúť o pripustení zmeny žaloby uznesením. K uvedenému prvostupňový súd uviedol, že v časti výroku 2. podanie žalobcu z februára 2019 nepovažoval za zmenu žaloby, ale len za vyčíslenie sumy uplatnenej v pôvodnej žalobe (do právoplatnosti rozsudku súdu), v podaní z februára 2019 žalobca vyčíslil nárok do 31. 12. 2018, čím naopak čiastočne obmedzil pôvodný nárok, tento vyčíslil za takto upravené obdobie, pričom sa stále jedná o ten istý nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie označených pozemkov. Uvedený nárok teda nemožno považovať za nový nárok, ale len za jeho vyčíslenie a obmedzenie čo do času trvania oproti pôvodnej žalobe. Preto prvostupňový súd nerozhodoval procesným postupom navrhovaným žalovaným o zmene žaloby, ale o uvedenom

úkoné súd rozhodol v rámci čiastočného zastavenia konania, pričom poukázal na výrok I. odvolaním napadnutého rozsudku.

9. Vykonaným dokazovaním prvostupňový súd zistil, že podľa LV č. XX. pre k. ú. F. (vyhotovený dňa 03. 02. 2016) sú evidované v časti A parcely registra „E“, parc. číslo XXXX o výmere 1261 m² - trvalé trávne porasty a parc. číslo XXXX/X o výmere 2124 m² - orná pôda. V časti B ako vlastník je vedený žalobca v 1/1 titulom Darovacej zmluvy pod V XXX/XX z 26. 07. 2015 - XXXX/XX. V časti C - farchy je evidovaná Zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam v prospech C. C. a G. C. pod V XXX/XXXX z 21. 10. 2015 - XXXX/XX.

10. Okresný súd tiež zistil, že výzvou zo dňa 31. 08. 2015 žalobca vyzval žalovaného, aby sa do 7 dní od doručenia výzvy preukázal titulom, na základe ktorého užíva označené pozemky ako expedičný sklad. Mal zato, že zo strany žalovaného dochádza k neoprávnenému užívaniu pozemkov a žiadal ich, aby do 30 dní od doručenia výzvy pozemky vypratá. Na liste je pečiatka žalovaného spolu s podpisom (bez uvedenia konkrétneho mena) s dátumom prevzatia 09. 09. 2015. Listom zo dňa 07. 01. 2019 vyzval žalobca žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia s poukazom na znalecký posudok č. 105/2017 z konania Okresného súdu Zvolen č. k. 14C/391/2015 a to za obdobie od 27. 07. 2015 do 31. 12. 2018 v sume 10.447,05 €. Žalovaný bol vyzvaný na uhradenie sumy do 10 dní od doručenia výzvy, podľa kópie doručanky žalovaný výzvu prevzal 16. 01. 2019.

11. Zo Znaleckého posudku č. 105/2017 zo dňa 20. 09. 2017, vyhotoveného znalcom A.. V. Z., znalcom z odboru stavebníctvo, odvetvie odhad hodnoty nehnuteľností, prvostupňový súd zistil, že posudok si vyžiadala Y. C. objednávkou z 11. 09. 2007 za účelom majetkovo-právneho vysporiadania. Znalec vykonal ohodnotenie žiadaných pozemkov evidovaných na LV č. XXXX (tak ako boli špecifikované žalobcom) za použitia metódy polohovej diferenciácie. Pri výpočte všeobecnej hodnoty nájmu za pozemok vychádzal z Vyhlášky MS SR č. 492/2004 Z.z., pri výpočte uvažoval s dobou návratnosti 15 rokov s tým, že prenajímateľ v zmysle Zákona o daniach je platcom dane z príjmu, predaja a prenájmu, vo výpočte bola použitá sadzba dane N= 20 %. Znalec vyčíslil nájom za rok na m² o výške 1,013 Eur. V závere v tabuľke č. 4 zrekapituloval ročný nájom pozemkov a to parc. č. XXXX v celkovej výške 1.277,39 Eur, parcela č. XXXX/X v celkovej výške 2.151,61 Eur, spolu po zaokrúhlení 3.430,- Eur.

12. V zmysle Darovacej zmluvy zo dňa 22. 06. 2015 nadobudol žalobca ako obdarovaný nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom sporu od daryň C. C., G. C. a Y. C., ktoré boli spoluvlastníkmi predmetných nehnuteľností každá v podiele 1/3. Podpisy daryň boli osvedčené Obecným úradom Z..

13. Na základe dispozitívneho úkonu žalobcu, ktorý urobil pred prvým pojednávaním, súd zastavil konanie v časti žaloby pôvodných výrokov 1. a 3. ako aj v časti pôvodného výroku 2. prevyšujúcej sumu 10.447,05 Eur spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne od 27. 01. 2019 do zaplatenia. Prvostupňový súd tak postupoval podľa § 144, § 145, § 146 CSP. Súhlas žalovaného nezisťoval, pretože k späťvzatiu žaloby došlo skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu alebo pojednávanie.

14. Súd prvej inštancie konštatoval, že predmetom konania tak zostal nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vyčíslený sumou 10.447,05 Eur spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne od 27. 01. 2019 do zaplatenia, a to za obdobie od 27. 07. 2015 do 31. 12. 2018.

15. Vzájomnú žalobu žalovaného prvostupňový súd právne posúdil aplikujúc § 123 Občianskeho zákonníka, § 129 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 460 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie uviedol, že predmetom konania bola aj vzájomná žaloba žalovaného, ktorý žiadal, aby súd vyslovil, že žalobca nie je vlastníkom nehnuteľností, ktoré sú predmetom sporu. Žalobca namietal, že žalovaný nemá naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Preukázanie naliehavého právneho záujmu vyplýva z ust. § 137 písm. c) CSP. Právny záujem, ktorý je podmienkou prípustnosti takejto žaloby, musí byť teda naliehavý v tom zmysle, že žalobca navrhovaným určením môže dosiahnuť odstránenie spornosti a ochranu svojich práv a oprávnených záujmov. To znamená, že navrhovaným určením, že tu právo je alebo nie je, sa vytvorí pevný základ pre právne vzťahy účastníkom sporu a predíde sa žalobe na plnenie. Prvostupňový súd konštatoval, že v tomto prípade je žalobca evidovaný ako vlastník sporných nehnuteľností v katastri nehnuteľnosti na podklade Darovacej zmluvy. Žalovaný namietal platné nadobudnutie vlastníckeho práva právnych predchodkýň žalobcu, ktoré mu predmetnú nehnuteľnosť darovali. Právne predchodkyne žalobcu

mali nadobudnúť svoje vlastnícke právo na podklade notárskej zápisnice, ktorou bolo osvedčené ich vlastnícke právo nadobudnuté vydržaním. Žalovaný naliehavý právny záujem odvodzoval od toho, že práve žaloba žalobcu o vydanie bezdôvodného obohatenia sa odvíja od tvrdenia jeho domnelého práva, žalovaný popiera jeho vlastnícke právo a jeho návrh považuje tým za neoprávnený. Na základe uvedených tvrdení prvostupňový súd nemal za preukázaný naliehavý právny záujem žalovaného na požadovanom určení. Uviedol, že pokiaľ by súd vzájomnému návrhu vyhovel, právne postavenie žalovaného by sa nijako nezmenilo. Ak naliehavý právny záujem žalovaný odvodzoval od neoprávnenej žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia, túto otázku súd rieši ako predbežnú otázku v rámci námietky aktívnej legitímácie žalobcu a je irelevantné tvrdenie žalovaného, že len výrok súdu je záväzný, nie jeho odôvodnenie. Žalovaný neuviedol žiadne skutkové okolnosti, ako by sa zmenilo jeho právne postavenie, pokiaľ by vlastníkom nebol žalobca, neuviedol, koho teda považuje za vlastníka nehnuteľností a určite neoznačil za vlastníka nehnuteľností sám seba. Z uvedeného je zrejmé, že postavenie žalovaného, ktorý užíva sporné nehnuteľnosti (uvedené nebolo sporné medzi sporovými stranami), by sa uvedeným výrokom nijako nezmenilo. Nepreukázanie existencie naliehavého právneho záujmu potom vedie k zamietnutiu určovacej žaloby už len z tohto dôvodu. Pokiaľ súd nemá preukázanú existenciu takéhoto záujmu, nepristúpi k posudzovaniu merita veci, avšak musí žalobný návrh zamietnuť ako neprípustný, preto prvostupňový súd vzájomnú žalobu žalovaného v celom rozsahu zamietol (výrok č. III. rozsudku).

16. V tejto súvislosti prvostupňový súd poukázal, že sa námietkami vzťahujúcimi sa k popretiu vlastníckeho práva žalobcu súd zaoberal ako otázkou prejudiciálnou na základe vznesenej námietky aktívnej legitímácie. Prvostupňový súd v tejto súvislosti uviedol, že takúto námietku žalovaný vzniesol aj v predchádzajúcom konaní sp. zn. 14C/391/2015. Žalovaný nedôvodne uvádzal, že sa súd touto námietkou v uvedenom konaní nezaoberal. Naopak, žalovaný aj v uvedenom konaní namietal rovnaké námietky vo vzťahu k popretiu vlastníctva tam žalobcov (právnych predchodcov žalobcu v tomto konaní). Prvostupňový súd poukázal na odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 14C/391/2015 zo dňa 23. 01. 2018 uvedené v bode 32., ktoré citoval.

17. Prvostupňový súd uviedol, že je pravdou tak ako poukázal žalovaný, že súd nie je viazaný týmto rozhodnutím, súd je viazaný inými rozhodnutiami len v zmysle § 193 CSP. Otázku aktívnej legitímácie žalobcu prvostupňový súd skúmal ako otázku prejudiciálnu podľa § 194 CSP. V tejto súvislosti poukázal na princíp právnej istoty vyjadrený v článku 2 CSP, ktorý znamená okrem iného aj legitímne očakávanie sporových strán, že ich spor bude rozhodnutý spravodlivo, čo znamená, že ak už súd o otázke, ktorá je predmetom sporu (a to aj formou prejudiciálneho skúmania) už raz prijal záver, súd v inom konaní by nemal prijať v zásade odlišný záver, pokiaľ nedošlo k zmene skutkového či právneho stavu. V tomto prípade žalovaný neuviedol žiadne nové skutočnosti, ani nepredložil žiadne nové dôkazy, ktorými by spochybnil vlastnícke právo žalobcu a najmä jeho právnych predchodkýň, ktorých vlastnícke právo v podstate žalovaný namietal. Prvostupňový súd poukázal na to, že civilné sporové konanie je postavené na zásade kontradiktórnosti. Procesná zodpovednosť za zistenie skutkového stavu veci, ktorý má byť podkladom pre rozhodnutie vo veci, je predovšetkým na sporových stranách. Práve sporové strany sú povinné produkovať rozhodujúce skutočnosti a označiť na ne dôkazy. Prvostupňový súd konštatoval, že žalovaný si túto povinnosť nesplnil, naopak, mal snahu prenášať dôkaznú povinnosť na súd, kedy vzniesol dôkazné návrhy na zabezpečenie či už stanoviska Mestského úradu v F. alebo na zabezpečenie listu vlastníctva o predchádzajúcej evidencii vlastníkov sporných nehnuteľností. Prvostupňový súd tiež konštatoval, že žalovaný nepredložil žiaden dôkaz o tom, že by nemal možnosť sám zistiť uvedené skutočnosti a zabezpečiť o nich dôkazy. Žalovaný sám uviedol, že bol spoločnosťou zriadenou Mestom Krupina. Potom nevidel žiaden dôvod, aby jeho zriaďovateľ mu neposkytol údaje, ktoré žalovaný žiadal zabezpečiť prostredníctvom súdu. Rovnako kataster nehnuteľností je verejný a žalovaný nepredložil žiaden dôkaz súdu, že by mu kataster odmietol poskytnúť listiny, ktoré rovnako sa snažil zabezpečiť prostredníctvom súdu. Preto prvostupňový súd tieto dôkazné návrhy žalovaného zamietol. Dodal, že prostriedky procesnej obrany je v konaní potrebné uplatniť včas, o čom bol žalovaný riadne poučený v uzneseniach súdu, ktorým mu bola doručovaná samotná žaloba, zmeny žaloby, ako aj vyjadrenie žalobcu. Žalovaný bol poučený o tom, že na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy súd nemusí prihliadnuť. Prvostupňový súd konštatoval, že uvedené dôkazné návrhy prednesené žalovaným až na pojednávaní nemožno považovať za včas označené skutočnosti a navrhnuté dôkazy, ktoré by žalovaný bez vlastnej viny nemohol zabezpečiť už skôr. Aj z tohto dôvodu obranu žalovaného prvostupňový súd považoval za nedôvodnú. Pripomenul, že všetky tieto skutočnosti boli prebrané už v minulosti v konaní pred Okresným súdom Zvolen sp. zn. 14C/391/2015. Hoci v predmetnom konaní boli

žalobkyňami len dve z daryň a to Y. C. a C. C., uvedené závery súdu v konaní sp. zn. 14C/391/2015 sa v celom rozsahu vzťahujú aj na tretiu právnu predchodkyňu G. C., ktorá v zmysle predmetnej notárskej zápisnice bola priamym potomkom pôvodných pozemno-knižných vlastníkov dotknutej nehnuteľnosti E. a H. C.. V tejto súvislosti prvostupňový súd zdôraznil záver, že aj keby vydržací titul na podklade Notárskej zápisnice neobstál (v ktorom bol konštatovaný neformálny dar pre právne predchodkyne žalobcu), právne predchodkyne žalobcu v posudzovanom období nepochybne boli spoluvlastníkmi titulom dedenia v zmysle § 460 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa dedičstvo nadobúda smrťou poručiteľa. Námietku žalovaného, že predmetné nehnuteľnosti neboli súčasťou dedičského rozhodnutia považoval súd prvej inštancie za irelevantnú, pretože dedičské rozhodnutie len deklaruje tento stav. To znamená, že k nadobudnutiu dedičstva dochádza smrťou poručiteľa a rozhodnutie o dedičstve má len deklaratórny význam. Je irelevantné, že predmetná nehnuteľnosť nebola predmetom dedenia. Žalovaný však žiadny dôkaz o týchto svojich tvrdeniach nepredložil, preto jeho tvrdenie je v rovine nepreukázanej. Rovnako za nenáležitý považoval súd prvej inštancie poukaz vo vzťahu ku vlastníctvu C. C., ktorá nemala byť priamou právnu nástupkyňou po nebohých E. a H. C.. K tomu uviedol, že zo zápisnice o vydržaní vyplynulo, že jej nebohý manžel bol synom E. a H. C. a dedičkou po manželovi nepochybne je manželka. Z tohto dôvodu aj C. C. svedčilo spoluvlastníctvom titulom dedenia. Napokon, pokiaľ sa žalovaný bránil tým, že pri vydaní notárskej zápisnice neboli dodržané ustanovenia Notárskeho poriadku, prvostupňový súd uviedol, že nie je úlohou súdu preskúmať postup notára a rozhodovať o platnosti či neplatnosti notárskej zápisnice. Súd v konaní preskúma len okolnosti, ktoré potvrdzujú alebo vyvracajú vlastnícke právo dotknutej osoby. Prvostupňový súd k tomu uzavrel, že v tomto prípade nezistil žiadne také skutočnosti a žalovaný nepredložil žiadne dôkazy, ktorými by bolo vyvrátené, že by právne predchodkyne žalobcu neboli oprávnené evidované ako vlastníčky spornej nehnuteľnosti každá v podiele 1/3. Pokiaľ sa následne rozhodli Darovacou zmluvou previesť svoje vlastnícke právo na žalobcu, konali tak zákonne a žalobca sa stal oprávneným vlastníkom dotknutých nehnuteľností v podiele 1/1. Tým mal súd prvej inštancie aktívnu legitímáciu žalobcu za preukázanú. K tejto časti záverom dodal k návrhu žalobcu, aby súd konanie o vzájomnej žalobe žalovaného zastavil z dôvodu existencie res iudicata (§ 230 CSP), že takýmto spôsobom nepostupoval, pretože v konaní sp. zn. 14C/391/2015 o otázke vlastníctva nebolo rozhodnuté vo výroku rozsudku a v predmetnom konaní bol iný okruh účastníkov, v postavení žalobcov boli len dve predchádzajúce vlastníčky: 1/ Y. C., 2/ C. C., t. j. nebolo posudzované vlastnícke právo všetkých troch právnych predchodkyň žalobcu. V danom prípade sa teda nemohlo jednať o totožnú vec, o ktorej by bolo právoplatne rozhodnuté.

18. Súd prvej inštancie zaujal aj stanovisko k vznesenej námietke premlčania žalovaným. Žalovaný vo veci vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia s poukazom na to, že žalobca si svoj nárok uplatnil až písomným podaním doručené súdu 26. 02. 2019, kde špecifikoval svoj nárok v časti vydania bezdôvodného obohatenia na sumu 10.447,05 Eur za obdobie od 27. 07. 2015 do 31. 12. 2018. Žalovaný považoval toto písomné podanie za zmenu žaloby do takej miery, že sa jedná o iný nárok, než ktorý si žalobca uplatňoval pôvodnou žalobou doručenú súdu 04. 02. 2016. Takýto nárok bol potom uplatnený po uplynutí 2 ročnej premlčacej lehoty. Žalobca poprel, že by došlo predmetným podaním k zmene žaloby, uvedeným podaním len bližšie vyčíslil a špecifikoval číselne uplatnený nárok, ktorý ohraničil lehotou do 31. 12. 2018. K uvedenému prvostupňový súd uviedol, že už v žalobe podanej na súde 04. 02. 2016 v navrhovanom výroku č. II si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie istiny a to za neoprávnené užívanie svojich pozemkov žalovaným, ktorú vyčíslil ako „nájomné“ vo výške 846,25 Eur, keď z obsahu žaloby ako aj doplnenia petitu písomným podaním z 08. 06. 2016 žiadal túto náhradu priznať od 26. 07. 2015, kedy sa stal vlastníkom až do úplného vypratania pozemkov. K tomu si uplatňoval aj úrok vo výške 8 % ročne od 26. 07. 2015. Prvostupňový súd uviedol, že bez ohľadu na to, že žalobca v návrhu petitu rozsudku nazval svoj nárok ako „náhradu škody“, toto označenie je pre súd irelevantné, pretože v Civilnom sporovom konaní platí zásada, že súd pozná právo „iura novit curia“. To znamená, že žalobca je v žalobe povinný uviesť skutkové tvrdenia, od ktorých odvodzuje svoj nárok, avšak je vecou súdu, ako právne posúdi uplatnený nárok bez ohľadu na to, či žalobca v žalobe označí právne predpisy, podľa ktorých si svoj nárok uplatňuje, prípadne ich neoznačí vôbec. Súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca už pri podaní žaloby vyčíslil svoj nárok ako mesačné plnenie titulom neoprávneného užívania pozemkov žalovaným vlastnícky patriacich žalobcovi spolu s úrokom od 26. 07. 2015, pričom toto plnenie žiadal priznať až do času úplného vypratania pozemkov žalovaným, ktorý v čase podania žaloby nebolo možné ustáliť. Následne písomným podaním predneseným pred predbežným prejednaním sporu dňa 17. 04. 2018 upravil tento svoj nárok pod vplyvom výsledkov konania pred Okresným súdom Zvolen sp. zn. 14C/391/2015, kedy žiadal priznať už „bezdôvodné obohatenie“ vo výške 9,39 Eur denne od 27. 07. 2015 do dňa vynesenia rozsudku súdu spolu s úrokom

z omeškania 5 % ročne až do zaplatenia. Z uvedeného vyplýva vyčíslenie bezdôvodného obohatenia v nižších opakujúcich sa dávkach, pretože pri platbách 9,39 Eur denne, mesačne táto suma činí 281,70 Eur (9,39 Eur x 30 dní) spolu s úrokom z omeškania 5 % denne a to v obmedzenom období od 26. 07. 2015 do rozhodnutia súdu. Aj toto obdobie bolo ohraničené neistou udalosťou - rozhodnutím súdu. Prvostupňový súd podotkol, že v navrhovanom výroku č. 3 žalobca zotrval na pôvodnej výške náhrady vo výške 846,25 Eur mesačne, avšak za obdobie, pokiaľ v zmysle rozhodnutia súdu by žalovaný pozemok vlastnícky patriaci žalobcovi nevypratá, až do vypratania tohto pozemku. To znamená, že takto navrhovaný výrok č. 2 bol len upravený čo do vyčíslenia nároku žalobcu a ohraničenia jeho obdobia. Napokon podaním doručené súdu 26. 02. 2019 žalobca opäť upravil obdobie, za ktoré požadoval vydanie bezdôvodného obohatenia určením konkrétneho dátumu ukončenia tohto obdobia do 31. 12. 2018 a za toto obdobie si presne vyčísliť sumu bezdôvodného obohatenia vychádzajúc z pôvodne žiadanej ceny 9,39 Eur denne a vyčísliť na celkovú výšku 10.447,05 Eur. Prvostupňový súd konštatoval, že žalobca od počiatku, t. j. od podania žaloby dňa 04. 02. 2016 žiadal od žalovaného vydanie bezdôvodného obohatenia, túto výšku postupne vyčísliť, pričom jednotlivými podaniami nedošlo k rozšíreniu ani zmene nároku, preto konštatoval, že nárok žalobcu bol uplatnený od 04. 02. 2016. Žalobca uplatňoval nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 27. 07. 2015, dvojročná subjektívna premlčacia lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia uplynula 27. 07. 2017. Keďže žaloba bola podaná na súde dňa 04. 02. 2016, bola podaná včas a námietku premlčania prvostupňový súd tak považoval za nedôvodnú.

19. Pokiaľ sa žalovaný v konaní bránil tým, že priznanie nároku žalobcovi by bolo v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka, keď žalovaný poukázal na rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 9Co/78/2012, ktorým sa zaoberalo aj uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II US 120/2014, k tomu prvostupňový súd poukázal, že s touto obranou žalovaného sa vysporiadal súd už v konaní 14C/391/2015, pričom prvostupňový súd odcitoval časti odôvodnenia z tohto rozhodnutia pod bodom 35, 36, 37, 38. Prvostupňový súd uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s uvedenými závermi, keď žalovaný sa v tomto konaní bránil úplne rovnakým spôsobom, neuviedol žiadne nové skutočnosti a nepredložil žiadne nové dôkazy k okolnostiam užívania pozemkov vlastnícky patriacich žalobcovi. Preto aj túto námietku žalovaného prvostupňový súd považoval za nedôvodnú a nezistil žiaden dôvod, aby právo žalobcovi na vydanie bezdôvodného obohatenia nebolo priznané aplikujúc § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t. j., že by si uplatňoval svoje právo v rozpore s dobrými mravmi.

20. Čo sa týka žaloby samej, teda o vydanie bezdôvodného obohatenia, prvostupňový súd žalobu žalobcu právne posúdil podľa § 123 Občianskeho zákonníka, podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 456 Občianskeho zákonníka, § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Aplikoval tiež § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, taktiež § 563 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.

21. Konštatoval, že vzhľadom na uvedené závery sa žalovaný neúspešne bránil podanej žalobe a tak žalobu žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia v celom rozsahu považoval za dôvodnú. V konaní bolo nepochybne preukázané, že žalobca je vlastníkom predmetných nehnuteľností, rovnako nebolo sporné v konaní, že tieto nehnuteľnosti užíva žalovaný, keď na pozemkoch sa nachádza expedičný sklad dreva a manipulačná plocha k nemu, ktorú užíva výlučne žalovaný. Rovnako nebolo sporné, že žalovaný žalobcovi ako vlastníkovi pozemku za užívanie jeho pozemkov neuhrádza žiadnu náhradu. Pri vyčíslení výšky bezdôvodného obohatenia prvostupňový súd vychádzal zo znaleckého posudku č. 105/2017 znalca A.. V. Z., ktorý žalovaný žiadnym spôsobom nerozpovoroval, a v ktorom bola určená obvyklá odplata (nájomné za predmetné pozemky vo výške 1,013 Eur/rok/m²), čo pri výmere 3385 m² činí 3.429,- Eur. Takto vyčíslená obvyklá odplata potom zodpovedá bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného. Žalobca si uplatnil vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 27. 07. 2015 do 31. 12. 2018, ktoré vyčísliť za rok 2015 v alikvotnej čiastke 160,05 Eur (od 27. 07. do 31. 12.) a následne 3x po 3.429,- Eur za rok 2016, 2017, 2018, čo spolu činí 10.447,05 Eur. Prvostupňový súd priznal žalobcovi takto vyčíslený nárok, ktorý považoval za dôvodný a oprávnený. K istine si žalobca uplatnil aj úrok z omeškania. Prvostupňový súd uviedol, že pri vydaní bezdôvodného obohatenia nie je zákonom stanovená lehota na plnenie, platí všeobecné ustanovenie § 563 Občianskeho zákonníka, kedy je dlžník povinný platiť prvého dňa po tom, čo bol vyzvaný na plnenie. Žalobca zdokladoval, že zaslal výzvu na plnenie žalovanému, ktorá mu bola doručená 16. 01. 2019. Vo výzve žalobca určil 10 dňovú lehotu, po jej uplynutí sa žalovaný dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu, preto ho prvostupňový súd zaviazal zároveň na úhradu úroku z omeškania vo výške 5 % ročne od 27. 01. 2019 do

zaplatenia k priznanej istine. Prvostupňový súd žalobu žalobcu v časti, ktorá zostala predmetom konania o veci samej, považoval v celom rozsahu za dôvodnú a vyhovel jej.

22. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie aplikujúc § 255 ods.1 CSP a § 256 ods.1 CSP. Uviedol, že žalobca bol v konaní o zaplatenie bezdôvodného obohatenia plne úspešný, rovnako bol úspešný v časti protižaloby žalovaného o určenie vlastníckeho práva, preto mu v tejto časti patrí náhrada trov konania proti žalovanému. V časti konania pôvodného výroku č. 1 o vypratání pozemkov a pôvodného výroku č. 3 o platenie nájomného vzal žalobca žalobu späť, pričom zavinenie žalovaného prvostupňový súd nezistil, preto v zastavenej časti konania by mal právo na náhradu trov konania žalovaný proti žalobcovi. Prvostupňový súd preto skonštatoval, že ohľadom štyroch výrokov, o ktorých súd rozhodoval, v dvoch výrokoch má nárok na náhradu trov konania žalobca a v dvoch výrokoch žalovaný, preto prvostupňový súd vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

23. Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný (ďalej tiež „odvolateľ“) napádajúc ho vo výroku II., vo výroku III. a vo výroku IV. Podaným odvolaním sa odvolateľ domáhal zmeny odvolaním napadnutého rozhodnutia v odvolaním napadnutých výrokoch tak, že žaloba žalobcu o zaplatenie sumy 10.447,05 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 27. 01. 2019 do zaplatenia bude zamietnutá, a zároveň, že jeho žalobe o určenie, že žalobca nie je vlastníkom predmetných nehnuteľností bude vyhovené, pričom zároveň bude žalovanému priznaný nárok na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Alternatívne, aby odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu v odvolaním napadnutých výrokoch II., III. a IV. zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

24. Odvolateľ podané odvolanie odôvodnil dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), c), d), e), f), g) a h) CSP. Odvolateľ svojim odvolaním napáda rozsudok ako nezákonne vydaný na základe neúplne zisteného skutkového stavu pre jeho arbitrárnosť a pre jeho nepreskúmateľnosť, pretože sa súd nevysporiadal s námietkami žalovaného, najmä čo sa týka výroku II. a III. Vo výroku III. je rozhodnutie súdu prvej inštancie právne neudržateľné, najmä čo do tvrdenia, že vraj žalovaný, ktorý sa domáhal negatívnou žalobou nepreukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení že žalobca nie je vlastníkom nehnuteľnosti. Súd prvej inštancie v zásade absolútne rezignoval na to, aby preskúmal náležitosti notárskej zápisnice spísanej na Notárskom úrade JUDr. Márii Vavráčovej, sp. zn. N 217/2012, Nz 18208/2012, NCRIs 18603/2012. V tomto smere ani nevykonal dokazovanie. Žalovaný napáda svojím odvolaním výrok II. preto, že žalobca ako domnelý vlastník bez aktívnej legitímácie si uplatnil voči žalovanému nájomné za pozemky, ktoré mu vlastnícky nepatria a to preto, že tieto nadobudol na základe darovacej zmluvy od svojich právnych predchodcov, ktorí sa mali stať vlastníkmi nehnuteľností, ktoré boli jej predmetom. Predbežnou otázkou v tomto prípade bolo posúdenie toho či notárska zápisnica do dňa 23. 05. 2012 spĺňa náležitosti zákona a či na základe tejto C. C., rod. Y. a A.. Y. C., rod. C., a Y. C., rod. C., mohli nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním, vyhlásením o vydržaní podľa zákona č. 323/1992 Zb., či notárska zápisnica zo dňa 23. 05. 2012 obstoje ako právny titul nadobudnutia vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam vydržaním. V súvislosti s negatívnou žalobou žalobcu bolo aj vyriešenie ďalšej predbežnej otázky, a to absolútnej neplatnosti darovacej zmluvy, ktorej vklad bol povolený vo vkladovom konaní V 713/15 z 26. 07. 2015. Súd v odôvodnení svojho rozsudku sa vôbec nezaoberal námietkou žalovaného, že ide o absolútne neplatný právny úkon. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku v bode 18 uviedol, že nemal za preukázaný naliehavý právny záujem žalovaného na požadovanom určení, že žalobca nie je vlastníkom nehnuteľnosti (na základe darovacej zmluvy ako absolútne neplatného právneho úkonu). Súd prvej inštancie napriek tomu, že si bol tejto skutočnosti plne vedomý, ustálil, že žalovaný pri protižalobe vraj nepreukázal naliehavý právny záujem, hoci ho žalovaný vymedzil tvrdením objektívnej právnej neistoty, medzi žalobcom a žalovaným, lebo žalobca si uplatňuje nájomné a dokonca sa domáha aj vypratania nehnuteľnosti. Tieto skutočnosti ohrozujú žalovaného a jeho právne postavenie, ktorý nemožno inými prostriedkami odstrániť, pričom nezáleží na to, ako táto neistota vznikla. Je notoriou, že v prípade určovacej žaloby, kde predbežnou otázkou je absolútna neplatnosť právneho úkonu, je vždy naliehavý právny záujem daný, lebo je v záujme právneho štátu, aby takéto absolútne neplatné právne úkony ohrozovali právnu istotu iných subjektov, pokiaľ sa uplatňujú z absolútne neplatného právneho úkonu nenadobudnuté práva. V tejto súvislosti odvolateľ poukázal na rozhodnutie rozsudok NS SR sp. zn. 2Cdo/67/2000 publikovaný v Zbierke stanovísk NS SR a súdov SR pod č. R 86/2001. Tvrdenie prvostupňového súdu v bode 18, že žalovaný v negatívnej proti žalobe nepreukázal naliehavý právny záujem na určení, že žalobca nie je vlastníkom sporných nehnuteľností je právny záver súdu prvej inštancie nesprávny a ako taký vyústil aj do nezákonného rozhodnutia,

keď súd prvej inštancie žalobu žalovaného zamietol. Súd prvej inštancie sa nedostatočne alebo vôbec nezaoberal námietskami žalovaného, ktoré sa vzťahovali k popretiu vlastníckeho práva žalobcu aj v tej súvislosti, že bola vznesená námietka žalovaného, že žalobca nie je aktívne legitimovaný na podanie žaloby, lebo nie je vlastníkom sporných nehnuteľností a vlastnícke právo nemohol nadobudnúť od svojich právnych predchodcov. Súd prvej inštancie napriek tomu, že žalobca v protižalobe presne uviedol v čom notárska zápisnica o vydržaní vlastníckeho práva nemohla vyvolať nadobudnutie vlastníckeho práva I. C., Y. C. a A.. Y. C. vydržaním, tak súd sa s týmito námietskami vôbec nezaoberal. Úvaha súdu o tom, že R. C. ale najmä C. C. vraj by nadobudli vlastnícke právo titulom dedenia v zmysle ust. § 460 OZ je právne neudržateľná. Súd prvej inštancie v intenciách výsledkoch dokazovania neskúmal nadobudnutie vlastníctva vydržaním. Neskúmal či C. C., A.. Y. C. a Y. C., ako nadobúdatelia boli oprávnenými držiteľmi vecí po celú vydržačiu dobu a od kedy, čo v notárskej zápisnici nie je vôbec uvedené, to je 10 rokov keďže sa jedná o nehnuteľnosť a či boli dobromyseľní a kedy vstúpili do držby a užívania nehnuteľností. Súd prvej inštancie, ale ani súd v konaní v konaní 14C/391/2015 sa nezaoberali dobromyseľnosťou držby zo strany právnych predchodcov žalobcu. Právni predchodcovia žalobcu C. C., rodená Y., A.. Y. C. a Y. C., rod. C., nikdy nehnuteľnosti nadržali a do držby týchto nehnuteľností nikdy ani nevstúpili. V predmetnom konaní, ale ani v konaní 14C/391/2015, na ktoré sa súd prvej inštancie odvoláva, nebolo preukázané, žeby boli splnené podmienky vydržania. Keďže súd prvej inštancie veľmi laxne pristúpil k právnemu posudzovaniu protižaloby čo do nalievavého právneho záujmu žalovaného a čo do splnenia podmienok vydržania právnych predchodcov žalobcu, odvolateľ v podanom odvolaní poukázal na rozhodnutia okresných súdov, z ktorých podľa jeho názoru vyplýva oprávnenosť podaného odvolania. Odvolateľ uviedol, že v súdenom prípade negatívnej žaloby Mestských lesov Krupina nikdy vydržatelia neužívali pozemok, ktorý vraj vydržali a ktorý im bol vraj darovaný pred 22 rokmi. Súdu prvej inštancie tieto skutočnosti vyplývajúce aj zo spisu 14C/391/2015 nebránili v tom, aby rozhodol, že vraj žalobca, ktorý nemohol nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnosti na základe darovacej zmluvy, je v spore napriek tomu aktívne legitimovaný aj keď je nad akúkoľvek povinnosť (odvolateľ mal na zrejme na mysli pochybnosť - poznámka odvolacieho súdu) darovacia zmluva absolútne neplatným právnym úkonom. V súdenom prípade negatívnej žaloby tiež nie je preukázaný právny titul, písomná darovacia zmluva u právnych predchodcov žalobcu a súdu prvej inštancie to nebránilo osvojiť si právny názor z odôvodnenia rozsudku okresného súdu 14C/391/2015. Odvolateľ poukázal na to, že súd prvej inštancie vôbec neriešil prejudiciálnu otázku absolútnej neplatnosti darovacej zmluvy s ohľadom na to, že právni predchodcovia žalobcu nevydržali nehnuteľnosti, ktoré žalobcovi darovali a teda nemohli previesť na iného vlastnícke právo, ktoré právo nemali, a preto nemohlo vlastnícke právo prejsť ani na žalobcu. Uzatvorená darovacia zmluva je absolútne neplatný právny úkon, ktorý nespôsobil právne následky, lebo je od počiatku neplatný. Teda aktívna vecná legitimácia u žalobcu nie je daná. Ak na žalobcu neprešlo vlastnícke právo k nehnuteľnosti a darovacia zmluva je od počiatku právny úkon neplatný, tak v danom prípade je v rozpore s dobrými mravmi vyhovieť žalobe žalobcu na zaplatenie nájomného za nehnuteľnosti, ktoré na neho vlastnícky nemohli prejsť. Žalovaný tiež poukázal na to, že súd sa v bode 20 nesprávne vysporiadal s námietkou premĺčania, ktorú vzniesol žalovaný. Žalovaný tvrdí, že nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je premĺčaný s poukazom na to, že si žalobca svoj nárok uplatnil až písomným podaním, ktoré doručil súdu dňa 26. 02. 2019, kde špecifikoval svoj nárok v časti vydania bezdôvodného obohatenia na sumu 101 447,05 Eur (odvolateľ mal zrejme na mysli 10 447,05 Eur - poznámka odvolacieho súdu) za obdobie od 27. 07. 2015 do 31. 12. 2018. Žalovaný považuje uplatnenie sumy 10 447,05 Eur podaním zo dňa 26. 02. 2019 za obdobie od 27. 07. 2015 do 31. 12. 2018 za novú žalobu a neobstojí tvrdenie súdu že dňa 17. 04. 2018 upravil svoju žalobu, keď žiadal priznať bezdôvodné obohatenie vo výške 9,39 Eura denne od 27.07.2018 do vynesenia rozsudku. Nepochybné v tomto kontexte ide o novú žalobu, s iným petitom ako bol pôvodný petit žaloby.

25. K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalobca, ktorý vo vyjadrení navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a aby žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Podľa názoru žalobcu je odvolaním napadnutý rozsudok vecne správny a súd prvého stupňa sa dostatočne podrobne, jasne a zrozumiteľne, presvedčivo a logickým spôsobom vysporiadal so všetkými relevantnými skutkovými i právnymi otázkami a spĺňa zákonné kritéria odôvodnenia vyplývajúce z § 220 ods. 20 CSP. Žalovaný síce uviedol, že odvolacie dôvody vidí v ust. § 365 ods. 1 písm. a), b), c), d), e), f), g) a h) CSP no bližšie tieto dôvody nešpecifikoval a väčšinu z daných dôvodov nie je možné vyvodiť ani z obsahu podaného odvolania. Žalovaný v odvolaní v jednotlivých jeho bodoch (2 až 13) uvádza v podstate tie isté skutočnosti, len na viacerých miestach, je nutné ale uviesť, že jeho právne závery nemožno aplikovať na určovaciu (negatívnu) žalobu, ktorou žiada určiť, že žalobca nie je vlastníkom predmetných nehnuteľností. Žalovaný tvrdí, že napadnutý

rozsudok je arbitrárny a nepreskúmateľný, pretože sa súd nevysporiadal s námietkami žalovaného, najmä čo sa týka nepreukázania naliehavého právneho záujmu na protižalobe a že súd nepreskúmal náležitosti predmetnej notárskej zápisnice a že súd nezadovážil daný spis notára a ani sa s tým v odôvodnení nevysporiadal. Žalobca k uvedenému uviedol, že súd sa danými skutočnosťami podrobne vysporiadal v bode 19. 1 napadnutého rozsudku, kde presne uviedol z akého dôvodu mal zato, že žalovaný nemá naliehavý právny záujem proti žalobe a prečo nepreskúmal notársku zápisnicu. Konajúca sudkyňa súdu prvej inštancie už v priebehu samotného konania ako aj na pojednávaní dňa 20. 11. 2019 pri predbežnom právnom posúdení uviedla, že či notárska zápisnica splňa, či nespĺňa náležitosti (a či je platná či neplatná) sa nebude a nemôže zaoberať, pretože nemôže preskúmať postupnosť notára a rozhodovať o platnosti či neplatnosti notárskej zápisnice. Tieto skutočnosti uviedol aj súd v prvej inštancie v napadnutom rozsudku (bod 19.1 str. 12 a 13). Súd prvej inštancie jednoznačne konštatoval v napadnutom rozsudku, že nezistil žiadne skutočnosti a žalovaný nepredložil žiadne dôkazy, ktorými by vyvrátil, že právne predchodkyne žalobcu by neboli oprávnené evidované ako vlastníčky spornej nehnuteľnosti v podiele 1/3-ina a že na základe darovacej zmluvy sa žalobca stal následne oprávneným vlastníkom predmetných nehnuteľností. Súd na základe protižaloby o určenie, že žalobca nie je vlastníkom predmetných pozemkov nemôže skúmať, či zmluva, ktorou žalobca predmetné pozemky nadobudol je platná alebo nie a nemôže túto skutočnosť ani posudzovať prejudiciálne. Žalobca nesúhlasí ani s tvrdením že právny záujem na určení vlastníctva (negatívna žaloba) je daný právny záujem vždy tam, kde je žalovaný zapísaný v katastri nehnuteľností ako vlastník. Na určení nevlastníctva (negatívna žaloba) nie je daný právny záujem tam, kde je žalovaný zapísaný v katastri nehnuteľností ako vlastník, ide opätovne o nesprávnu účelovú interpretáciu a účelovú interpretáciu zo strany žalovaného a to aj vo vzťahu ním uvádzanému rozsudku NS SR 2Cdo/67/2000 (R 86/2001). Záver súdu prvej inštancie o tom, že žalovaný nemá naliehavý právny záujem na určení, že žalobca nie je vlastníkom predmetných nehnuteľností, je teda správny. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namieta, že notárska zápisnica nebola vydaná v súlade s osobitnými predpismi a že nespĺňa podmienky na vydržanie, s týmto tvrdením žalovaného žalobca vyjadril nesúhlas. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku správne uviedol, že nemôže preskúmať postup notára a rozhodovať o platnosti či neplatnosti notárskej zápisnice, taktiež nemôže skúmať podmienky vydržania na základe notárskej zápisnice. Súd prvej inštancie mohol a mal protižalobu žalovaného zamietnuť aj bez akéhokoľvek dokazovania, pretože nebola preukázaná danosť naliehavého právneho záujmu žalovaného a negatívnym výrokom protižaloby takýto právny záujem žalovaný ani nikdy preukázať nemôže. Súd prvej inštancie ale v odôvodnení napadnutého rozsudku aj tak žalovanému odpovedal na jeho relevantné námietky. Preskúmanie vecnej legitímácie žalovaného (na vyhovie protižalobe) je imanentnou súčasťou súdneho konania. Žalovaný mohol podať protižalobu, no na to, aby protižaloba bola aj úspešná, závisí od toho, či je žalovaný aj účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje protižalobou uplatnený nárok, teda, že má vecnú legitímáciu. Žalovaný však v konaní o protižalobe (v znení, v akom je podaná) túto vecnú legitímáciu nemá a ani mať nemôže, pretože nie je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia, voči ktorému by žalobca mal mať nejakú hmotnoprávnu povinnosť. Žalobca uviedol, že už vo vyjadrení k protižalobe uviedol, že na určení, že nie je vlastníkom nehnuteľností (negatívna žaloba) nie je daný naliehavý právny záujem. Žalovaný nemá aktívnu legitímáciu na podanie takejto žaloby. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 5Cdo/24/2009, 3Cdo/112/2004, ale aj napr. Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Cdo/391/2012. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že súd prvého stupňa porušil právo na spravodlivý proces, nie je to pravda. Z práva na spravodlivý proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou prekladaným výkladom a ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov. K tomuto žalobca vo vyjadrení poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 3Cdo/78/2017 a Ústavného súdu SR IV. ÚS 252/4, I. ÚS 50/04 a I. ÚS 97/97. Žalobca sa tiež vyjadril k námietkam ohľadne námietky premlčania, s ktorými vyjadril nesúhlas. Uviedol, že podaním zo dňa 22. 02. 2019 došlo len k spresneniu žaloby a vypočítaniu uplatnenej sumy zo strany žalobcu, a to najmä z dôvodu zjednodušenia a zrýchlenia dokazovania. Podaním zo dňa 22. 02. 2019 nedošlo ani k rozšíreniu ani k zmene nároku.

26. Na vyjadrenie žalobcu k podanému odvolaniu reagoval žalovaný odvolacou replikou, v ktorej zotrval na dôvodoch podaného odvolania. Uviedol, že žalobca sa vôbec nevyjadril k dôvodom odvolania, kde žalovaný namieta nedostatky notárskej zápisnice ako verejnej listiny, ktorá nemá náležitosti stanovené § 63 zák. č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti a ktorá nemohla vyvolať účinky, ktoré sú s tým spojené. Súd bol povinný skúmať vyššie uvedenú námietku v súvislosti s námietkou žalovaného, že žalobca nie je aktívne legitimovaný na podanie žaloby, keďže nie je vlastníkom nehnuteľnosti a nemôže

ani požadovať za ňu nájom. Žalovaný zároveň zotrval na námietke premlčania, pretože podanie žalobcu, ktoré doručil súdu 26. 02. 2019, je podanie novej žaloby a teda súd nemal priznať nárok žalobcovi ale žalobu mal zamietnuť z dôvodu premlčania. Podaním zo dňa 26.02.2019 nedošlo k spresneniu žaloby, ako sa to snaží tvrdiť žalobca ale došlo k podaniu novej žaloby. Žalovaný trvá na tom, že žalobný nárok je premlčaný.

27. Na odvoláciu repliku reagoval žalobca odvolacou duplikou, v ktorej uviedol, že považuje odvolaním napadnutý rozsudok v časti II, III a IV za zákonný a vecne správny. Súd prvej inštancie jednoznačne konštatoval v napadnutom rozsudku (bod 19.1 str. 13), že nezistil žiadne skutočnosti a žalovaný nepredložil žiadne dôkazy, ktorými by vyvrátil, že právne predchodkyne žalobcu by neboli oprávnené evidované ako vlastníčky spornej nehnuteľnosti v podiele 1/3-tina a že na základe darovacej zmluvy sa žalobca stal následne oprávnený vlastníkom predmetných pozemkov. Žalobca tiež uviedol, že už vo vyjadrení k protižalobe uvádzal, že na určenie, že nie je vlastníkom nehnuteľností (negatívna žaloba) nie je daný naliehavý právny záujem. Žalovaný nemá aktívnu legitimáciu na podanie takejto žaloby. Taktiež uviedol, že je vlastníkom predmetných pozemkov, je zapísané na LV a či by bol uplatňoval alebo neuplatňoval nájomné za pozemky nemôže vo vzťahu k zneniu žaloby (protižaloby) - o určenie, že nie je vlastníkom predmetných pozemkov založiť naliehavý právny záujem žalovaného. Poukázal na to, že žiadne nájomné voči žalovanému si neuplatňuje, ide o bezdôvodné obohatenie žalovaného zato, že užíva predmetné pozemky bez právneho dôvodu. Taktiež opakovaním uviedol, že jeho nárok nie je premlčaný a súd prvej inštancie sa s námietkami zo strany žalovaného podrobne vysporiadal v bode č. 21 napadnutého rozsudku.

28. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaním napadnutých výrokoch II., III. a v závislom výroku IV. o trovách konania podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

29. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

30. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

31. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím prvostupňového súdu, odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v odvolaním napadnutých výrokoch II., III. a IV. vecne správne. Odvolací súd (v súlade s vyššie citovaným ust. § 387 ods. 2 CSP) sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením jeho rozhodnutia, ktoré je nie len dostatočne podrobné, ale je i jasné, zrozumiteľné, presvedčivé a logickým spôsobom sa vysporiadava so všetkými relevantnými, skutkovými a právnymi otázkami a aspektmi, a teda spĺňa zákonné kritériá odôvodnenia uvedené v ust. § 220 ods. 2 CSP.

32. Podané odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Žalovaný žiadnym spôsobom, argumentmi uvádzanými v odvolaní, nespochybnil správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd konštatuje, že v podanom odvolaní neboli uvedené žiadne skutočnosti, okolnosti alebo argumenty, ktoré by neboli predmetom skúmania prvostupňového súdu a s ktorými by sa prvostupňový súd pri rozhodovaní a pri jeho odôvodnení náležite nevysporiadal.

33. Aby odvolací súd neopakoval na zdôraznenie svojho rozhodnutia logické argumenty a závery prvostupňového súdu, ktoré prvostupňový súd už vyslovil v odôvodnení svojho rozhodnutia, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia (v súlade s citovaným § 387 ods. 2 CSP) preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty odvolateľa uvedené v jeho odvolaní.

34. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal, že rozhodnutie prvostupňového súdu je vo výroku III. neutržateľné, najmä čo do tvrdenia, že žalovaný, nepreukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení, že žalobca nie je vlastníkom nehnuteľnosti, k tomu odvolací súd uvádza, že

prvostupňový súd k otázke naliehavého právneho záujmu zaujal správne stanovisko v bode č. 18 odôvodnenia svojho rozhodnutia.

35. Odvolací súd k tomu dodáva, že určovací žaloba (§ 137 písm. c) CSP) má predovšetkým preventívny charakter. Je na mieste tam, kde jej pomocou možno odstrániť stav ohrozenia práva, či neistoty v právnom vzťahu a primeranú nápravu nie je možné dosiahnuť inak. Právny záujem, ktorý je podmienkou prípustnosti takejto žaloby, musí byť naliehavý v tom zmysle, že žalobca môže navrhovaným určením dosiahnuť odstránenie spornosti a ochranu svojich práv a oprávnených záujmov.

36. Určovací žaloba nie je spravidla opodstatnená vtedy, ak vyriešenie určitej otázky neznamená vyriešenie obsahu spornosti daného právneho vzťahu alebo práva, alebo ak požadované určenie má povahu (len) predbežnej otázky vo vzťahu k posúdeniu, či tu je (nie je) právny vzťah alebo právo (k tomu napríklad rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo 112/2004). Vo všeobecnosti tiež platí, že pozitívne určenie (t.j. že žalobca je vlastníkom) má spravidla prednosť pred negatívnym určením (t.j. že žalovaný nie je vlastníkom), lebo z negatívneho určenia nevyplýva jasne a jednoznačne, kto je skutočným vlastníkom. Bez pozitívneho určenia treba totiž pripustiť, že vlastníkom môže byť aj tretia osoba (ktorá nie je účastníkom konania).

37. V tomto konkrétnom prípade žalovaným požadované negatívne určenie vo svojej podstate nie je spôsobilé úplne odstrániť neistotu v právnom vzťahu strán sporu. Za rozhodujúcu pritom odvolací súd považoval skutočnosť, že ide o vzájomnú žalobu žalovaného a že žalovaným požadované negatívne určenie vo svojej podstate nie je spôsobilé odstrániť neistotu v danom právnom vzťahu, pretože aj v prípade vyhovenia takejto žalobe by nebola uspokojivo vyriešená otázka, kto je vlastníkom sporných nehnuteľností. Prostredníctvom takéhoto určenia, že žalobca nie je vlastníkom predmetných nehnuteľností bez ďalšieho nevyplýva, kto je vlastníkom, či je ním žalovaný, ktorý to ani netvrdí, alebo iný subjekt, ktorého žalovaný ani neoznačil (k uvedenému porovnaj napríklad rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo 24/2009 z 27.11.2009).

38. Na základe uvedeného dospel odvolací súd k totožnému záveru ako prvostupňový súd, že žalovaný neosvedčil svoj naliehavý právny záujem na ním požadovanom určení. Pretože nepreukázanie naliehavého právneho záujmu (§ 137 písm. c) CSP) je samostatným a prvoradým dôvodom pre zamietnutie žaloby, bolo by nadbytočné zaoberať sa otázkami platnosti (neplatnosti) predmetnej notárskej zápisnice a na ňu nadväzujúcej darovacej zmluvy, nakoľko postačujúcim bolo samostatné konštatovanie procesnej neprípustnosti žaloby, z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu. Ak totiž súd zamietne žalobu v dôsledku nedostatku naliehavého právneho záujmu, nezaobera sa už vecnou stránkou žaloby.

39. Za nedôvodné odvolací súd považoval odvolacie námietky žalovaného týkajúce sa predmetnej notárskej zápisnice, teda že súd prvej inštancie absolútne rezignoval na to, aby preskúmal náležitosti notárskej zápisnice spísanej na Notárskom úrade JUDr. Márii Vavráčovej, sp. zn. N 217/2012, Nz 18208/2012, NCRIs 18603/2012, že predbežnou otázkou v tomto prípade bolo posúdenie toho či notárska zápisnica do dňa 23. 05. 2012 spĺňa náležitosti zákona a či na základe tejto C. C., rod. Y. a A.. Y. C., rod. C., a Y. C., rod. C., mohli nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním, vyhlásením o vydržaní podľa zákona č. 323/1992 Zb., či notárska zápisnica zo dňa 23. 05. 2012 obstoje ako právny titul nadobudnutia vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam vydržaním.

40. Odvolací súd k uvedenému uvádza, že vzájomná žaloba žalovaného bola prvostupňovým súdom zamietnutá pre nepreukázanie naliehavého právneho záujmu (§ 137 písm. c) CSP), ktoré je samostatným a prvoradým dôvodom pre zamietnutie žaloby, preto nebolo potrebné sa zaoberať otázkami platnosti (neplatnosti) predmetnej notárskej zápisnice a na ňu nadväzujúcej darovacej zmluvy. Postačujúcim bolo samostatné konštatovanie procesnej neprípustnosti žaloby, z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu.

41. Odvolací súd navyše dodáva, že Najvyšší súd v rozsudku z 29. januára 2008, sp. zn. 2 Cdo 11/2017, ako i v rozsudku z 21. decembra 2009, sp. zn. 4 MCdo 24/2008 uviedol, že „podstatou činnosti notára pri vydávaní osvedčenia, na rozdiel od spisovania právnych úkonov, je len zaznamenať dej, ktorý sa pred ním odohráva. Pri osvedčovaní notár nezasahuje do deja, účastníka nepoučuje a ani nedozerá na to, či obsah nastávajúcej skutočnosti alebo urobeného vyhlásenia je v súlade so zákonom. Rovnako

tak ani nezodpovedá za to, či sa pred ním urobené vyhlásenie, (ne)prieči zákonu. Už samotné vedomie účastníka o tom, že notár na jeho žiadosť uskutočňuje záznam o ním uvedených skutočnostiach, by ho malo viesť k tomu, aby ním urobené vyhlásenie zodpovedalo príslušným právnym predpisom. Význam osvedčenia spočíva v tom, že príslušná notárska zápisnica je dôkazom o tom, že úkon (vyhlásenie) bol urobený, akým spôsobom a kedy sa tak stalo, pričom pravdivosť toho, čo sa osvedčuje alebo potvrdzuje platí dovtedy, kým nie je dokázaný opak. Zo samotnej podstaty činnosti notára spočívajúcej v osvedčovaní právne významných skutočností je zrejmé, že žaloba o neplatnosť takéhoto osvedčenia vydaného notárom, do úvahy neprichádza“.

42. Ako nedôvodné vyhodnotil odvolací súd námietky odvolateľa týkajúce sa aktívnej legitímácie žalobcu a v tomto smere dodáva, že k otázke aktívnej legitímácie prvostupňový súd zaujal svoje stanovisko v bode č. 19.1 odôvodnenia svojho rozhodnutia, na ktoré odvolací súd v podrobnostiach poukazuje. Odvolací súd podobne ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca je, ako vlastník predmetných nehnuteľností (žalobca je zapísaný na predmetnom LV ako vlastník predmetných nehnuteľností), aktívne legitímovaný na podanie žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia.

43. Pokiaľ odvolateľ v podanom odvolaní namietal, že prvostupňový súd sa nesprávne vysporiadal s jeho námietkou premlčania, tak ani túto námietku odvolací súd nepovažoval za dôvodnú.

44. Prvostupňový súd v bode č. 21 odôvodnenia svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom vysvetlil, prečo námietka premlčania vznesená žalovaným nebola dôvodná. V podrobnostiach odvolací súd taktiež poukazuje na bod č. 21 odôvodnenia rozhodnutia prvostupňového súdu. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že jednotlivými podaniami zo strany žalobcu nedošlo k zmene uplatňovaného nároku (žalobca podanou žalobou požadoval vydanie bezdôvodného obohatenia po celý čas konania, čo vyplýva z opisu skutkových okolností), počas konania upresnil iba požadovanú výšku, v dôsledku čoho došlo k čiastočnému späťvzatiu žaloby aj čo sa týka požadovanej sumy, pričom prvostupňový súd v dôsledku čiastočného späťvzatiu žaloby okrem iného konanie v časti prevyšujúcej sumu 10.447,05 € spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne od 27. 01. 2019 do zaplatenia, zastavil.

45. Vzhľadom na to, že odvolací súd v napadnutom rozsudku nezistil žiadne pochybenie, rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., III. a v závislom výroku IV. o trovách konania, ktorý odvolateľ ani nenapadol konkrétnymi odvolacími dôvodmi, podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

46. Žalobca bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný preto mu odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP s použitím § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

47. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
 - b) kto ho robí,
 - c) ktorej veci sa týka,
 - d) čo sa ním sleduje a
 - e) podpis.
- (§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).